

Dansk udgave

Meddelelser og oplysninger

65. årgang
28. marts 2022

Indhold

IV Oplysninger

OPLYSNINGER FRA DEN EUROPÆISKE UNIONS INSTITUTIONER, ORGANER, KONTORER OG AGENTURER

Den Europæiske Unions Domstol

2022/C 138/01 Den Europæiske Unions Domstols seneste offentliggørelser i *Den Europæiske Unions Tidende* 1

Domstolen

2022/C 138/02 Domstolens afgørelse af 1. februar 2022 vedrørende lovbestemte fri- og helligdage og retsferier . . . 2

Retten

2022/C 138/03 Rettens afgørelse af 9. februar 2022 vedrørende retsferierne 3

V Øvrige meddelelser

RETSLIGE PROCEDURER

Domstolen

2022/C 138/04 Sag C-191/21: Domstolens kendelse (Syvende Afdeling) af 10. februar 2022 — Ministre de l'Économie, des Finances et de la Relance mod Les Anges d'Eux SARL, Echo 5 SARL og Cletimmo SAS (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Cour administrative d'appel de Lyon — Frankrig) (Præjudiciel forelæggelse — artikel 99 i Domstolens procesreglement — det fælles system for merværdiafgift (moms) — direktiv 2006/112/EF — artikel 392 — ordning med afgift af fortjenstmargenen — anvendelsesområde — levering af fast ejendom og byggegrunde købt med henblik på videresalg — afgiftspligtig person, der ikke har fradragsret i forbindelse med erhvervelsen af fast ejendom — momspligtigt videresalg — begrebet »byggegrunde«) 4

2022/C 138/05	Sag C-460/21: Domstolens kendelse (Ottende Afdeling) af 7. februar 2022 — Vapo Atlantic SA mod Autoridade Tributária e Aduaneira (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Tribunal Arbitral Tributário (Centro de Arbitragem Administrativa — CAAD) — Portugal) (Præjudiciel forelæggelse – artikel 99 i Domstolens procesreglement – punktafgifter – direktiv 2008/118/EF – artikel 1, stk. 2 – pålæggelse af yderligere indirekte afgifter til særlige formål – »særlige formål« – begreb – finansiering af en offentlig virksomhed, som har koncession på det nationale vejnet – mål om mindskelse af ulykkesfrekvensen og om miljømæssig bæredygtighed – rent budgetmæssigt formål – afslag på begæring om tilbagebetaling af afgiften begrundet i ugrundet berigelse – betingelser)	5
2022/C 138/06	Sag C-745/21: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Rechtbank den Haag, tingstedet Zwolle (Nederlandene) den 2. december 2021 — L.G. mod Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid	5
2022/C 138/07	Sag C-760/21: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Verwaltungsgericht Wien (Østrig) den 10. december 2021 — Kwizda Pharma GmbH	6
2022/C 138/08	Sag C-765/21: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Tribunale ordinario di Padova (Italien) den 13. december 2021 — D.M. mod Azienda Ospedale-Università di Padova	8
2022/C 138/09	Sag C-768/21: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Verwaltungsgericht Wiesbaden (Tyskland) den 14. december 2021 — TR mod Land Hessen	9
2022/C 138/10	Sag C-770/21: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Administrativen sad Sofia-grad den 13. december 2021 — »OGL-Food Trade Lebensmittelvertrieb« GMBH mod Direktor na Teritorialna direksia »Mitnitsa Plovdiv« pri Agentsia »Mitnitsi«	10
2022/C 138/11	Sag C-773/21 P: Appel iværksat den 9. december 2021 af AV og AW til prøvelse af dom afsagt af Retten (Ottende Afdeling) den 6. oktober 2021 i sag T-43/20, AV og AW mod Parlamentet	12
2022/C 138/12	Sag C-776/21: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Amtsgericht Düsseldorf (Tyskland) den 15. december 2021 — EV mod Alltours Flugreisen GmbH	13
2022/C 138/13	Sag C-797/21: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Sofiyski rayonon sad (Bulgarien) den 15. december 2021 — Y.YA. mod K.P.	13
2022/C 138/14	Sag C-805/21: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Spetsializiran nakazatelen sad (Bulgarien) den 20. december 2021 — straffesag mod ZhU og RD	14
2022/C 138/15	Sag C-806/21: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Hoge Raad der Nederlanden (Nederlandene) den 21. december 2021 — straffesag mod TF	14
2022/C 138/16	Sag C-809/21: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af rechtbank Noord-Holland, tingstedet i Haarlem (Nederlandene) den 21. december 2021 — Nokia Solutions and Networks Oy mod Inspecteur van de Belastingdienst/Douane, kantoor Eindhoven	15
2022/C 138/17	Sag C-820/21: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Administrativen sad Sofia-grad (Bulgarien) den 28. december 2021 — »Vinal« AD mod Direktor na Agentsia »Mitnitsi«	15
2022/C 138/18	Sag C-829/21: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Hessischer Verwaltungsgerichtshof (Tyskland) den 24. december 2021 — TE og RU, i henhold til lov repræsenteret af TE mod Stadt Frankfurt am Main	16
2022/C 138/19	Sag C-833/21: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Audiencia Nacional (Spanien) den 31. december 2021 — Endesa Generación S.A.U mod Tribunal Económico Administrativo Central	17
2022/C 138/20	Sag C-16/22: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Oberlandesgericht Graz (Østrig) den 6. januar 2022 — Staatsanwaltschaft Graz mod MS	17

2022/C 138/21	Sag C-30/22: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Administrativen sad Veliko Tarnovo (Bulgarien) den 12. januar 2022 — DV mod Direktor na Teritorialno podelenie na Natsionalnia osiguriteln institut — Veliko Tarnovo	18
2022/C 138/22	Sag C-33/22: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Verwaltungsgerichtshof (Østrig) den 14. januar 2022 — Österreichische Datenschutzbehörde	19
2022/C 138/23	Sag C-75/22: Sag anlagt den 4. februar 2022 — Europa-Kommissionen mod Den Tjekkiske Republik	19
2022/C 138/24	Sag C-82/22 P: Appel iværksat den 7. februar 2022 af Jean-François Jalkh til prøvelse af dom afsagt af Retten (Sjette Afdeling) den 1. december 2021 i sag T-230/21, Jalkh mod Parlamentet	21
Retten		
2022/C 138/25	Sag T-13/22: Sag anlagt den 3. januar 2022 — Loutsou mod EUIPO (POLIS LOUTRON)	22
2022/C 138/26	Sag T-24/22: Sag anlagt den 14. januar 2022 — Bensoussan mod EUIPO — Lulu's Fashion Lounge (LOULOU STUDIO)	23
2022/C 138/27	Sag T-36/22: Sag anlagt den 19. januar 2022 — Romedor Pharma mod EUIPO — Perfect Care Distribution (PERFECT FARMA CERVIRON)	23
2022/C 138/28	Sag T-37/22: Sag anlagt den 19. januar 2022 — Romedor Pharma mod EUIPO — Perfect Care Distribution (Cerviron)	24
2022/C 138/29	Sag T-38/22: Sag anlagt den 20. januar 2022 — Romedor Pharma mod EUIPO — Perfect Care Distribution (CERVIRON Perfect Care)	25
2022/C 138/30	Sag T-39/22: Sag anlagt den 19. januar 2022 — OA mod Parlamentet	25
2022/C 138/31	Sag T-49/22: Sag anlagt den 27. januar 2022 — Rumænien mod Kommissionen	26
2022/C 138/32	Sag T-58/22: Sag anlagt den 31. januar 2022 — Labaš mod EUIPO (FRESH)	28
2022/C 138/33	Sag T-67/22: Sag anlagt den 1. februar 2022 — Guma Holdings LTD mod EUIPO — X-Trade Brokers Dom Maklerski (XTRADE)	28
2022/C 138/34	Sag T-70/22: Sag anlagt den 3. februar 2022 — Novasol mod ECHA	29
2022/C 138/35	Sag T-74/22: Sag anlagt den 8. februar 2022 — Siemens mod Parlamentet	30
2022/C 138/36	Sag T-77/22: Sag anlagt den 9. februar 2022 — Asesores Comunitarios mod Kommissionen	31
2022/C 138/37	Sag T-80/22: Sag anlagt den 14. februar 2022 — OF mod Kommissionen	32

IV

(Oplysninger)

OPLYSNINGER FRA DEN EUROPÆISKE UNIONS INSTITUTIONER, ORGANER,
KONTORER OG AGENTURER

DEN EUROPÆISKE UNIONS DOMSTOL

Den Europæiske Unions Domstols seneste offentliggørelser i *Den Europæiske Unions Tidende*
(2022/C 138/01)

Seneste offentliggørelse

EUT C 128 af 21.3.2022

Liste over tidligere offentliggørelser

EUT C 119 af 14.3.2022

EUT C 109 af 7.3.2022

EUT C 95 af 28.2.2022

EUT C 84 af 21.2.2022

EUT C 73 af 14.2.2022

EUT C 64 af 7.2.2022

Teksterne er tilgængelige på:
EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

DOMSTOLEN

DOMSTOLENS AFGØRELSE

af 1. februar 2022

vedrørende lovbestemte fri- og helligdage og retsferier

(2022/C 138/02)

DOMSTOLEN HAR —

under henvisning til procesreglementets artikel 24, stk. 2, 4 og 6,

og idet der i medfør af denne bestemmelse skal udarbejdes en liste over lovbestemte fri- og helligdage og fastsættes retsferier —

VEDTAGET FØLGENDE AFGØRELSE:

Artikel 1

Den i procesreglementets artikel 24, stk. 4 og 6, omhandlede liste over lovbestemte fri- og helligdage fastsættes som følger:

- nytårsdag
- anden påskedag
- den 1. maj
- den 9. maj
- Kristi himmelfartsdag
- anden pinsedag
- den 23. juni
- den 15. august
- den 1. november
- den 25. december
- den 26. december.

Artikel 2

For perioden fra den 1. november 2022 til den 31. oktober 2023 fastsættes de i procesreglementets artikel 24, stk. 2 og 6, omhandlede datoer for retsferierne som følger:

- julen 2022: fra mandag den 19. december 2022 til og med søndag den 8. januar 2023
- påsken 2023: fra mandag den 3. april 2023 til og med søndag den 16. april 2023
- sommeren 2023: fra søndag den 16. juli 2023 til og med torsdag den 31. august 2023.

Artikel 3

Denne afgørelse træder i kraft på dagen for offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Udfærdiget i Luxembourg, den 1. februar 2022.

A. CALOT ESCOBAR

Justitssekretær

K. LENAERTS

Præsident

RET TEN

RETTENS AFGØRELSE

af 9. februar 2022

vedrørende retsferierne

(2022/C 138/03)

RET TEN HAR

under henvisning til procesreglementets artikel 41, stk. 2,

VEDTAGET FØLGENDE AFGØRELSE:

Artikel 1

For det retsår, der begynder den 1. september 2022, er datoerne for retsferierne som omhandlet i procesreglementets artikel 41, stk. 2 og 6, fastsat således:

- julen 2022: fra mandag den 19. december 2022 til og med søndag den 8. januar 2023
- påsken 2023: fra mandag den 3. april 2023 til og med søndag den 16. april 2023
- sommeren 2023: fra søndag den 16. juli 2023 til og med torsdag den 31. august 2023.

Artikel 2

Denne afgørelse træder i kraft på datoen for offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Udfærdiget i Luxembourg, den 8. marts 2022.

E. COULON

Justitssekretær

M. VAN DER WOUDE

Præsident

V

(Øvrige meddelelser)

RETSLIGE PROCEDURER

DOMSTOLEN

Domstolens kendelse (Syvende Afdeling) af 10. februar 2022 — Ministre de l'Économie, des Finances et de la Relance mod Les Anges d'Eux SARL, Echo 5 SARL og Cletimmo SAS (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Cour administrative d'appel de Lyon — Frankrig)

(Sag C-191/21) ⁽¹⁾

(Præjudiciel forelæggelse – artikel 99 i Domstolens procesreglement – det fælles system for merværdiafgift (moms) – direktiv 2006/112/EF – artikel 392 – ordning med afgift af fortjenstmargenen – anvendelsesområde – levering af fast ejendom og byggegrunde købt med henblik på videresalg – afgiftspligtig person, der ikke har fradragsret i forbindelse med erhvervelsen af fast ejendom – momspligtigt videresalg – begrebet »byggegrunde«)

(2022/C 138/04)

Processprog: fransk

Den forelæggende ret

Cour administrative d'appel de Lyon

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Ministre de l'Économie, des Finances et de la Relance

Sagsøgte: Les Anges d'Eux SARL, Echo 5 SARL og Cletimmo SAS

Konklusion

Artikel 392 i Rådets direktiv 2006/112/EF af 28. november 2006 om det fælles merværdiafgiftssystem skal fortolkes således, at bestemmelsen udelukker anvendelse af ordningen med afgift af fortjenstmargenen på levering af byggegrunde, når disse grunde, som var bebyggede ved erhvervelsen, mellem tidspunktet for erhvervelsen og tidspunktet for den afgiftspligtige persons videresalg heraf er blevet til byggegrunde, men at den ikke er til hinder for anvendelsen af denne ordning på levering af byggegrunde, når disse grunde mellem tidspunktet for erhvervelsen og tidspunktet for den afgiftspligtige persons videresalg heraf, har undergået ændringer, såsom f.eks. en opdeling i parceller.

⁽¹⁾ Indgivelsesdato: 25.3.2021.

Domstolens kendelse (Ottende Afdeling) af 7. februar 2022 — Vapo Atlantic SA mod Autoridade Tributária e Aduaneira (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Tribunal Arbitral Tributário (Centro de Arbitragem Administrativa — CAAD) — Portugal)

(Sag C-460/21) ⁽¹⁾

(Præjudiciel forelæggelse – artikel 99 i Domstolens procesreglement – punktafgifter – direktiv 2008/118/EF – artikel 1, stk. 2 – pålæggelse af yderligere indirekte afgifter til særlige formål – »særlige formål« – begreb – finansiering af en offentlig virksomhed, som har koncession på det nationale vejnet – mål om mindskelse af ulykkesfrekvensen og om miljømæssig bæredygtighed – rent budgetmæssigt formål – afslag på begæring om tilbagebetaling af afgiften begrundet i ugrundet berigelse – betingelser)

(2022/C 138/05)

Processprog: portugisisk

Den forelæggende ret

Tribunal Arbitral Tributário (Centro de Arbitragem Administrativa — CAAD)

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Vapo Atlantic SA

Sagsøgt: Autoridade Tributária e Aduaneira

Konklusion

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Ottende Afdeling) for ret:

- 1) Artikel 1, stk. 2, i Rådets direktiv 2008/118/EF af 16. december 2008 om den generelle ordning for punktafgifter og om ophævelse af direktiv 92/12/EØF skal fortolkes således, at en afgift ikke forfølger »særlige formål« som omhandlet i denne bestemmelse, når indtægterne fra afgiften generelt allokteres til en virksomhed, som er indehaver af koncessionen på det nationale vejnet, og det ikke af afgiftens struktur fremgår, at den har til hensigt at begrænse forbruget af de væsentligste brændstoffer til vejtransport.
- 2) EU-retten skal fortolkes således, at den er til hinder for, at de nationale myndigheder kan begrunde deres afslag på at tilbagebetale en indirekte afgift, der strider imod direktiv 2008/118, ved at antage, at afgiften er blevet overvæltet på tredjemand, og at den afgiftspligtige derved har opnået en ugrundet berigelse.

⁽¹⁾ Dato for indlevering: 26.7.2021.

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Rechtbank den Haag, tingstedet Zwolle (Nederlandene) den 2. december 2021 — L.G. mod Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid

(Sag C-745/21)

(2022/C 138/06)

Processprog: nederlandsk

Den forelæggende ret

Rechtbank den Haag, tingstedet Zwolle

Parter i hovedsagen

Sagsøger: L.G.

Sagsøgt: Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid

Præjudicielle spørgsmål

1. Er EU-retten til hinder for, at der ved afgørelsen af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, i henhold til en bestemmelse i national ret tillægges hensynet til et barn, som asylansøgeren var gravid med på det tidspunkt, da hun indgav sin ansøgning, selvstændig betydning?
2. a. Er Dublinforordningens artikel 16, stk. 1 ⁽¹⁾, til hinder for, at denne bestemmelse finder anvendelse, når der er tale om ansøgerens ægtefælle, der har lovligt ophold i den medlemsstat, som ansøgningen indgives til?

b. Hvis dette ikke er tilfældet, skabte ansøgerens graviditet afhængighed i denne bestemmelses forstand af ægtefællen, som var faderen til det ufødte barn?
3. Hvis EU-retten ikke er til hinder for, at der ved afgørelsen af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, i henhold til en bestemmelse i national ret tillægges hensynet til et ufødt barn selvstændig betydning, kan Dublinforordningens artikel 16, stk. 1, da finde anvendelse på forholdet mellem det ufødte barn og dets fader, som har lovligt ophold i den stat, som ansøgningen indgives til?

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 604/2013 af 26.6.2013 om fastsættelse af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse, der er indgivet af en tredjelandstatsborger eller en statsløs i en af medlemsstaterne (EUT 2013, L 180, s. 31).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Verwaltungsgericht Wien (Østrig) den 10. december 2021 — Kwizda Pharma GmbH

(Sag C-760/21)

(2022/C 138/07)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Verwaltungsgericht Wien

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Kwizda Pharma GmbH

Indstævnt myndighed: Landeshauptmann von Wien

Præjudicielle spørgsmål

Verwaltungsgericht Wien har forelagt følgende spørgsmål for Domstolen vedrørende fortolkningen af forordning (EU) nr. 609/2013 ⁽¹⁾ og direktiv 2002/46/EF ⁽²⁾:

- 1a) Skal et produkt for at kunne kvalificeres som fødevarer til særlige medicinske formål dokumenterbart være i stand til at opnå de anpriste sygdoms- eller lidelsesspecifikke resultater udelukkende i forbindelse med den bestemte kost, der sundhedsmæssigt er indikeret af denne sygdom eller lidelse med hensyn til denne lidelses eller sygdoms krav til tilførsel af næringsstoffer?
- 1b) Skal det i denne forbindelse kun lægges til grund, at der er tale om en [bestemt] kost, hvis en person ændrer sin kost således, at der indtages andre eller supplerende næringsstoffer, som optages af kroppen gennem fordøjelsen?
- 1c) Er det desuden et krav for kvalificeringen som fødevarer til særlige medicinske formål, at den lidelse eller sygdom, som produktet er beregnet til, kræver en bestemt kost, som indebærer, at patienten optager næringsstofferne i produktet, som ikke kan optages gennem den normale kost?
- 1d) Skal fødevarer til særlige medicinske formål udelukkende opfylde sin medicinske virkning derved, at den indeholder alle eller nogle af disse næringsstoffer, som ikke kan optages gennem den normale kost, men som er nødvendige eller obligatoriske for patienten for at opretholde den pågældendes livsfunktioner?

I benægtende fald: Af hvilken art skal ingredienserne i et produkt være for at opfylde kravene til en fødevare til særlige medicinske formål?

- 2a) Udelukker klassificeringen af et produkt som kosttilskud, at dette produkt også kan klassificeres som fødevare til særlige medicinske formål?
- 2b) I benægtende fald: Ud fra hvilke kriterier skal det afgøres, at et bestemt kosttilskud ikke kan klassificeres som en fødevare til særlige medicinske formål?
- 2c) Kan en bestemt »kost« som omhandlet i artikel 2, stk. 2, litra g), i forordning (EU) 609/2013 også alene bestå af anvendelse af »kosttilskud« som omhandlet i direktiv 2002/46/EF om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivninger om kosttilskud?
- 2d) Er det tilstrækkeligt for at kvalificere en fødevare som en fødevare til særlige medicinske formål, at den indeholder næringsstoffer, som også kan optages gennem indtagelse af kosttilskud eller andre fødevarer, men som specifikt er sammensat med henblik på en bestemt sygdom eller lidelse?
- 3) Ud fra hvilke kriterier foretages sondringen og afgrænsningen mellem et lægemiddel og en fødevare til særlige medicinske formål?
- 4) Skal bestemmelsen i artikel 2, stk. 2, litra g), i forordning (EU) 609/2013, hvorefter de afgørende ingredienser for kvalificeringen som fødevare til særlige medicinske formål skal udfolde deres virkning i forbindelse med en bestemt kost, som ikke kan opfyldes ved en ændring af den normale kost alene, fortolkes således, at en patient, for hvis sygdom eller lidelse en fødevare til særlige medicinske formål markedsføres, ikke er i stand til at dække sit behov for næringsstoffer tilstrækkeligt ved at indtage almindeligt tilgængelige fødevarer?
- 5a) Er formuleringen »som ikke kan opfyldes ved en ændring af den normale kost alene« i artikel 2, stk. 2, litra g), i forordning (EU) 609/2013 knyttet hertil, således at det også skal lægges til grund, at dette krav er opfyldt, hvis den nødvendige optagelse af næringsstoffer i forbindelse med den pågældende sygdom eller lidelse gennem almindeligt tilgængelige fødevarer (navnlig kosttilskud) kun kan opnås med en særlig indsats?
- 5b) I bekræftende fald: Ud fra hvilke kriterier fastslås det, at en indsats, der er knyttet til optagelsen af almindeligt tilgængelige fødevarer, opfylder kriteriet »som ikke kan opfyldes ved en ændring af den normale kost alene« i artikel 2, stk. 2, litra g), i forordning (EU) 609/2013? Skal det navnlig allerede lægges til grund, at dette kriterium er opfyldt, hvis en patient ville være nødt til at indtage flere almindeligt tilgængelige kosttilskud separat?
- 6a) Hvad forstås der ved et næringsstof som omhandlet i artikel 2, stk. 2, litra g), i forordning (EU) 609/2013?
- 6b) Ud fra hvilke kriterier afgøres det, om en bestemt ingrediens i et produkt skal klassificeres som et næringsstof som omhandlet i artikel 2, stk. 2, litra g), i forordning (EU) 609/2013?
- 7a) Er kriteriet i artikel 2, stk. 2, litra g), i forordning (EU) 609/2013 om, at fødevaren er bestemt til at indgå i kosten »under lægelig overvågning«, allerede opfyldt, hvis dette produkt udleveres på et apotek, uden at der kræves forudgående lægelig ordinerings?
- 7b) Ud fra hvilke kriterier afgøres det, om kravet om, at fødevaren er bestemt til at indgå i kosten under lægelig overvågning som omhandlet i artikel 2, stk. 2, litra g), i forordning (EU) 609/2013, er opfyldt for et bestemt produkt?
- 7c) Hvilke konsekvenser har det, hvis dette krav om, at produktet er bestemt til at indgå i kosten under lægelig overvågning som omhandlet i artikel 2, stk. 2, litra g), i forordning (EU) 609/2013, eventuelt ikke opfyldes i det konkrete tilfælde eller sågar generelt?
- 8a) Skal det kun lægges til grund, at der foreligger en fødevare til særlige medicinske formål, hvis denne IKKE kan indgå i kosten uden lægelig overvågning?

8b) I bekræftende fald: Ud fra hvilke kriterier afgøres det, om en fødevare også kan indgå i kosten uden lægelig overvågning?

- (¹) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 609/2013 af 12.6.2013 om fødevarer bestemt til spædbørn og småbørn, fødevarer til særlige medicinske formål og kosterstatning til vægtkontrol og om ophævelse af Rådets direktiv 92/52/EØF, Kommissionens direktiv 96/8/EF, 1999/21/EF, 2006/125/EF og 2006/141/EF, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/39/EF og Kommissionens forordning (EF) nr. 41/2009 og (EF) nr. 953/2009 (EUT 2013, L 181 s. 35).
- (²) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/46/EF af 10.6.2002 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivninger om kosttilskud (EFT 2002, L 183, s. 51).

**Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Tribunale ordinario di Padova (Italien) den
13. december 2021 — D.M. mod Azienda Ospedale-Università di Padova**

(Sag C-765/21)

(2022/C 138/08)

Processprog: italiensk

Den forelæggende ret

Tribunale ordinario di Padova

Parter i hovedsagen

Sagsøger: D.M.

Sagsøgt: Azienda Ospedale-Università di Padova

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Kan tilladelser på særlige vilkår, som Kommissionen har udstedt, efter at EMA har afgivet en positiv udtalelse, for de i øjeblikket markedsførte vacciner, betragtes som fortsat gyldige i overensstemmelse med artikel 4 i forordning nr. 507/2006 (¹) i lyset af, at der i flere medlemsstater er blevet givet tilladelse til alternative behandlinger af sars-CoV-2-infektion (eksempelvis, i Italien, AIFA's godkendelse af protokollen vedrørende behandling med monoklonale antistoffer og/eller antivirale midler), som er effektive og in thesi mindre sundhedsfarlige, og dette også i lyset af chartrets artikel 3 og 35?
- 2) I relation til sundhedspersoner, for hvilke der i medlemsstatens lovgivning er indført vaccinationspligt, kan vacciner, som Kommissionen har tilladt på særlige vilkår i henhold til forordning nr. 507/2006, anvendes til obligatorisk vaccination, selv hvis de berørte sundhedspersoner allerede er blevet smittet og derfor har opnået en immunitet på naturlig vis og således kan ansøge om undtagelse fra pligten?
- 3) I relation til sundhedspersoner, for hvilke der i medlemsstatens lovgivning er indført vaccinationspligt, kan vacciner, som Kommissionen har tilladt på særlige vilkår i henhold til forordning nr. 507/2006, anvendes til obligatorisk vaccination uden nogen som helst formel procedure af forsigtighedsmæssig art, eller kan de berørte sundhedspersoner henset til, at tilladelsen er udstedt på særlige vilkår, modsætte sig vaccination, i det mindste indtil den kompetente sundhedsmyndighed konkret og med rimelig sikkerhed har udelukket, dels at der ikke foreligger kontraindikationer i denne retning, dels at de relaterede fordele overstiger fordelene ved andre i øjeblikket tilgængelige lægemidler? Skal de kompetente sundhedsmyndigheder i dette tilfælde handle i overensstemmelse med chartrets artikel 41?
- 4) I relation til en vaccine, som Kommissionen har tilladt på særlige vilkår, kan den omstændighed, at læge- og sundhedspersonale, for hvilket der i den nationale lovgivning er indført vaccinationspligt, ikke lader sig vaccinere, automatisk føre til udelukkelse fra arbejde uden løn, eller skal der fastsættes gradvise sanktionsforanstaltninger i overensstemmelse med det grundlæggende proportionalitetsprincip?
- 5) Såfremt den nationale lovgivning tillader former for dépeçage [(opsplitning)], skal vurderingen af, om arbejdstageren kan tildeles alternative opgaver, da gennemføres med overholdelse af kontradiktionsprincippet i henhold til chartrets artikel 41, hvorfor den berørte har ret til erstatning for skade, hvis dette princip ikke er blevet overholdt?

- 6) Er en national lovgivning, som den der følger af artikel 4, stk. 11, i lovdekret nr. 44/2021, forenelig med forordning 2021/953 ⁽²⁾ — som forbyder enhver forskelsbehandling mellem vaccinerede personer og personer, der ikke har villet eller af medicinske årsager ikke har kunnet lade sig vaccinere — såfremt den tillader, at en sundhedsperson, der er blevet erklæret undtaget fra vaccinationspligten, kan udføre sin aktivitet i kontakt med patienterne, om end under overholdelse af de ifølge den gældende lovgivning påkrævede sikkerhedsforanstaltninger, hvorimod en sundhedsperson som sagsøgeren, der er blevet immun på naturlig vis efter en tidligere smitte og ikke vil lade sig vaccinere uden uddybende medicinske undersøgelser, automatisk udelukkes fra arbejde uden løn?
7. Er lovgivningen i en medlemsstat, som indfører en obligatorisk covid-vaccine — som Kommissionen har tilladt på særlige vilkår — med hensyn til alle sundhedspersoner, selv om de er hjemmehørende i andre medlemsstater, men arbejder i Italien ved udøvelse af den frie udveksling af tjenesteydelser og etableringsfriheden, forenelig med forordning 2021/953 og de heri fastsatte principper om proportionalitet og forbud mod forskelsbehandling?

- ⁽¹⁾ Kommissionens forordning (EF) nr. 507/2006 af 29.3.2006 om tilladelse til markedsføring af humanmedicinske lægemidler omfattet af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 726/2004 på særlige vilkår (EUT 2006, L 92, s. 6).
- ⁽²⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2021/953 af 14.6.2021 om en ramme for udstedelse, kontrol og accept af interoperable covid-19-vaccinations-, test- og restitutionscertifikater (EU's digitale covidcertifikat) for at lette fri bevægelighed under covid-19-pandemien (EUT 2021, L 211, s. 1).

**Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Verwaltungsgericht Wiesbaden (Tyskland) den
14. december 2021 — TR mod Land Hessen**

(Sag C-768/21)

(2022/C 138/09)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Verwaltungsgericht Wiesbaden

Parter i hovedsagen

Sagsøger: TR

Sagsøgt: Land Hessen

Præjudicielt spørgsmål

Skal artikel 57, stk. 1, litra a) og f), og artikel 58, stk. 2, litra a)-j), sammenholdt med artikel 77, stk. 1, i forordning (EU) 2016/679 ⁽¹⁾ fortolkes således, at tilsynsmyndigheden altid er forpligtet til at gribe ind i henhold til databeskyttelsesforordningens artikel 58, stk. 2, hvis den konstaterer en databehandling, hvorved en registreret persons rettigheder er blevet krænket

- ⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679 af 27.4.2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af direktiv 95/46/EF (generel forordning om databeskyttelse) (EUT 2016, L 119, s. 1).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Administrativen sad Sofia-grad den 13. december 2021 — »OGL-Food Trade Lebensmittelvertrieb« GMBH mod Direktor na Teritorialna direksia »Mitnitsa Plovdiv« pri Agentsia »Mitnitsi«

(Sag C-770/21)

(2022/C 138/10)

Processprog: bulgarsk

Den forelæggende ret

Administrativen sad Sofia-grad

Parter i hovedsagen

Sagsøger: »OGL-Food Trade Lebensmittelvertrieb« GMBH

Sagsøgt: Direktor na Teritorialna direksia »Mitnitsa Plovdiv« pri Agentsia »Mitnitsi«

Præjudicielle spørgsmål

1) Skal det lægges til grund, at følgende henset til artikel 70, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 952/2013 ⁽¹⁾ af 9. oktober 2013 om EU-toldkodeksen, sammenholdt med artikel 75, stk. 5, første punktum, og stk. 6, i Kommissionens delegerede forordning (EU) nr. 2017/891 ⁽²⁾ om supplerende regler til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1308/2013 for så vidt angår frugt og grøntsager, skal betragtes som relevant for en vurdering af forudsætningen i EU-toldkodeksens artikel 70, stk. 3, litra d), hvorefter »køberen og sælgeren ikke [er] indbyrdes afhængige [...]« for så vidt angår anvendelsen af varernes transaktionsværdi på toldområdet i forbindelse med en konkret toldangivelse ved importen af grøntsager:

- oplysninger om retsforholdene mellem de parter, som er involveret i importen af varer og i salget af disse varer i det første omsætningsled i Unionens toldområde, nærmere bestemt om længerevarende og gentagne leveringer af varer af ensartet type, i væsentlige mængder og af en væsentlig værdi, som udelukker en konklusion, hvorefter forholdet i forbindelse med den import, som skal bedømmes i den foreliggende sag, var tilfældigt;
- oplysninger om de fakturaer, som er udstedt for leveringerne, betalingen af prisen, registrering af fakturaerne i importørens bogholderi og momsregnskab, henholdsvis af det momsfradrag, som er foretaget for den konkrete import;
- at den transaktionsværdi, som er angivet i forbindelse med den konkrete import, som skal bedømmes, tydeligt overstiger den af Kommissionen med henblik på anvendelse af importtold i sektoren for grøntsager beregnede faste importværdi for den samme vare, mens den samme vare sælges med tab i EU;
- at importøren hverken har fremlagt en handelskontrakt vedrørende den konkrete import efter krav fra toldmyndighederne eller et dokument om et andet retsforhold mellem kontraktparterne?

Muliggør de omtalte forhold, såfremt de anses for at være relevante, en klassifikation af importøren og eksportøren henholdsvis importøren og køberen i det første omsætningsled i Unionens toldområde som henholdsvis »interessenter eller kompagnoner« og indbyrdes afhængige personer som omhandlet i artikel 127, stk. 1, litra b), og artikel 142, stk. 4, litra b), i Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) nr. 2015/2447 ⁽³⁾ af 24. november 2015 om gennemførelsesbestemmelser til visse bestemmelser i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 952/2013 om EU-toldkodeksen?

Såfremt de omtalte forhold ganske vist er relevante, men ikke er tilstrækkelige til at kunne betegne forhandlerne som indbyrdes afhængige personer, skal det da med henblik på at foretage en undersøgelse i henhold til artikel 75, stk. 6, i Kommissionens delegerede forordning (EU) nr. 2017/891 bedømmes, om forholdet mellem forhandlerne har påvirket fastsættelsen af den højere pris på de konkrete importvarer, således at omgåelse af toldreglerne og tabet af afgiftsindtægter for EU-budgettet, også under hensyntagen til den efterfølgende salg med tab i det første omsætningsled i Unionens toldområde, bliver modvirket?

- 2) Følger det af artikel 47, stk. 1, og artikel 41, stk. 2, litra c), i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, som fortolket i forbindelse med importørens klageadgang i henhold artikel 44, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 952/2013 af 9. oktober 2013 om EU-toldkodeksen, af toldmyndighedernes forpligtelse til i henhold til EU-toldkodeksens artikel 29 sammenholdt med EU-toldkodeksens artikel 22, stk. 7, at sørge for, at en afgørelse indeholder en angivelse af de grunde, afgørelsen bygger på, og af sagens omstændigheder og under hensyntagen til det forhold, at retten under den retslige behandling af toldmyndighedernes afgørelse i første instans af egen drift og endvidere med inddragelse af synspunkter, som ikke er blevet gjort gældende i sagen, skal undersøge, om afgørelsen er korrekt, og endvidere af egen drift indhente nye beviser og udpege eksperter, at:
- forudsætningen i artikel 70, stk. 3, litra d), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 952/2013 af 9. oktober 2013 om EU-toldkodeksen, hvorefter »[k]øberen og sælgeren [...] ikke [er] indbyrdes afhængige [...], eller afhængighedsforholdet [...] ikke [har] påvirket prisen«, kan fastlægges første gang under den retslige behandling af sagen ved en domstol, eller skal toldmyndighederne allerede tage stilling til dette spørgsmål i forbindelse med begrundelsen af den anfægtede afgørelse?
 - det, når importøren under den administrative behandling har haft mulighed for at erklære, at importøren vil beregne de importerede varers værdi ved hjælp af den deduktive metode i artikel 74, stk. 2, litra c), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 952/2013 af 9. oktober 2013 om EU-toldkodeksen men ikke udtrykkeligt har erklæret dette, som følge af den eksplicite forældelsesfrist for foretagelse af den nævnte ansættelse ville være i modstrid med artikel 75, stk. 5 og 6, i Kommissionens delegerede forordning (EU) nr. 2017/891 om supplerende regler til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1308/2013 for så vidt angår frugt og grøntsager, såfremt denne værdi blev fastlagt første gang under den retslige behandling af toldmyndighedernes afgørelse, også med henblik på at tage hensyn til importørens indsigelser, som baserer sig på, at varens salgspris i EU ligger tæt på den oplyste transaktionsværdi?
- 3) Følger det af artikel 75, stk. 5, fjerde afsnit, i Kommissionens delegerede forordning (EU) nr. 2017/891 om supplerende regler til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1308/2013 for så vidt angår frugt og grøntsager, hvorefter *»importøren [fremlægger] [...] alle de dokumenter, som er nødvendige for toldkontrol af salg og afsætning af hvert af produkterne i det pågældende parti«*, i lyset af fortolkningen i punkt 1 i konklusionen i EU-Domstolens dom af 11. marts 2020, BV, C-160/18, EU:C:2020:190, i relation til bevis for den angivne transaktionsværdi i henhold til EU-toldkodeksens artikel 70, stk. 1, under omstændighederne i den foreliggende sag, at:
- toldmyndighederne og retten under behandlingen af søgsmålet er forpligtet til at tage hensyn til den omstændighed, at den importerede vare, grøntsager, sælges med tab i Unionens toldområde, som en seriøs indikation på, at den angivne importpris var kunstigt forhøjet, også med henblik på bedømmelsen af personernes indbyrdes afhængighed, som påvirkede den angivne transaktionsværdi, og nærmere bestemt for bl.a. at modvirke omgåelse af toldreglerne og tab af afgiftsindtægter?
 - importøren er forpligtet til at fremlægge en kontrakt eller et andet tilsvarende dokument som bevis for den pris, der har skullet betales for varerne ved salget til eksport til EU's toldområde, eller er et bevis for betalingen af den angivne værdi af varen ved importen tilstrækkeligt? Eller [at]
 - importøren alene skal fremlægge de dokumenter, som udtrykkeligt er omtalt i artikel 75, stk. 5, fjerde afsnit, i Kommissionens delegerede forordning (EU) nr. 2017/891 som bevis for den angivne transaktionsværdi ved importen af grøntsager, således at de omstændigheder, som vedrører det derpå følgende salg med tab af de samme varer i EU, er uden væsentlig betydning for bedømmelsen i henhold til denne forordnings artikel 75, stk. 6, af den manglende anerkendelse af transaktionsværdien og fastlæggelsen af importtolden?
- 4) Følger det af artikel 75, stk. 5 og 6, i Kommissionens delegerede forordning (EU) nr. 2017/891 om supplerende regler til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1308/2013 for så vidt angår frugt og grøntsager samt af fortolkningen i dom af 16. juni 2016, EURO 2004. Hungary, C-291/15, EU:C:2016:455, under omstændigheder som i hovedsagen, at toldværdien ved import af grøntsager fra tredjelande ikke skal beregnes med udgangspunkt i den angivne transaktionsværdi, såfremt:
- den transaktionsværdi, som er angivet, tydeligt overstiger den af Kommissionen med henblik på anvendelse af importtold i sektoren for grøntsager beregnede faste importværdi for den samme vare;

- toldmyndighederne hverken bestrider eller på anden måde anfægter en fakturas ægthed og et bevis for betalingen af vareprisen, som er fremlagt som bevis på den faktisk betalte importpris;
- importøren til trods for toldmyndighedernes opfordring ikke har fremlagt følgende: en kontrakt eller et andet tilsvarende dokument som bevis for den pris, der har skullet betales for varerne ved salget til eksport til EU's toldområde, inklusive supplerende beviser for varens økonomiske elementer, som retfærdiggør den større værdi ved erhvervelsen fra eksportøren, [f.eks.] for, at der er tale om et økologisk produkt, eller at det konkrete parti grøntsager har en særlig kvalitet?

⁽¹⁾ EUT 2013, L 269, s. 1.

⁽²⁾ Kommissionens delegerede forordning (EU) 2017/891 af 13.3.2017 om supplerende regler til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1308/2013 for så vidt angår frugt og grøntsager og forarbejdede frugter og grøntsager og om supplerende regler til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1306/2013 for så vidt angår sanktioner i disse sektorer og om ændring af Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) nr. 543/2011 (EUT 2017, L 138, s. 4).

⁽³⁾ EUT 2015, L 343, s. 558.

Appel iværksat den 9. december 2021 af AV og AW til prøvelse af dom afsagt af Retten (Ottende Afdeling) den 6. oktober 2021 i sag T-43/20, AV og AW mod Parlamentet

(Sag C-773/21 P)

(2022/C 138/11)

Processprog: fransk

Parter

Appellanter: AV og AW (ved avocat J. Martins)

Den anden part i appelsagen: Europa-Parlamentet

Appellanterne har nedlagt følgende påstande

- Appellen antages til realitetsbehandling, og appellanterne gives medhold.
- Den appellerede dom ophæves.
- Appellanterne gives medhold i deres påstande for første instans, herunder påstanden om, at appelindstævnte tilpligtes at betale sagsomkostningerne, eller subsidiært:
- Sagen hjemvises til Retten med henblik på, at denne træffer afgørelse.
- Europa-Parlamentet tilpligtes at betale samtlige sagsomkostninger i første instans og i appelsagen.

Anbringender og væsentligste argumenter

- Tilsidesættelse af retten til forsvar og manglende iagttagelse af begrundelsespligten.
 - Urigtig bedømmelse af de faktiske omstændigheder og urigtig gengivelse af flere beviser, hvorved Retten begik en retlig fejl i forbindelse med bedømmelsen af de faktiske omstændigheder.
 - Retlig fejl i forbindelse med fortolkningen af den gældende lovgivning.
-

**Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Amtsgericht Düsseldorf (Tyskland) den
15. december 2021 — EV mod Alltours Flugreisen GmbH**

(Sag C-776/21)

(2022/C 138/12)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Amtsgericht Düsseldorf

Parter i hovedsagen

Sagsøger: EV

Sagsøgt: Alltours Flugreisen GmbH

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Er det tilstrækkeligt til, at der kan siges at være indtruffet uundgåelige og ekstraordinære omstændigheder på rejsedestinationen som omhandlet i artikel 12, stk. 2, første punktum, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/2302 af 25. november 2015 om pakkerejser og sammensatte rejsearrangementer samt om ændring af forordning (EF) nr. 2006/2004 og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/83/EU og om ophævelse af Rådets direktiv 90/314/EØF⁽¹⁾ (herefter: »pakkerejsedirektivet«), at rejsedestinationen af den kompetente nationale myndighed for beskyttelse mod smitsomme sygdomme er blevet klassificeret som et risikoområde, når betingelserne for en klassificering af hjemstedet som risikoområde på samme tidspunkt ikke er opfyldt?
- 2) Skal den rejsende på tidspunktet for opsigelsen af pakkerejsen som omhandlet i pakkerejsedirektivets artikel 12, stk. 2, første punktum, være i stand til at kunne vurdere, om rejsen på afrejsedagen eller på rejsetidspunktet i væsentlig grad vil være berørt på destinationen eller i dennes umiddelbare nærhed?
- 3) Skal opsigelse ske tæt på rejsen, eller kan opsigelse i hvert fald ske på ethvert tidspunkt mellem tidspunktet for bestilling af rejsen og rejsens begyndelse, når ikke enhver indikation af risiko for indtrædelse af ekstraordinære omstændigheder kan udelukkes på opsigelsestidspunktet?

⁽¹⁾ EUT 2015, L 326, s. 1.

**Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Sofiyski rayonen sad (Bulgarien) den 15. december
2021 — Y.YA. mod K.P.**

(Sag C-797/21)

(2022/C 138/13)

Processprog: bulgarsk

Den forelæggende ret

Sofiyski rayonen sad

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Y.YA.

Sagsøgt: K.P.

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Skal artikel 19, stk. 1, andet afsnit, TEU fortolkes således, at borgerne som følge af en tilsidesættelse af domstolenes uafhængighed ikke sikres de nødvendige retsmidler til en effektiv retsbeskyttelse ved en domstolsprøvelse, hvis det i en medlemsstat i Den Europæiske Union er tilladt at forflytte dommere til en højere domstol med deres samtykke på ubestemt tid ved afgørelse truffet af et judicielt ledelsesorgan, som er uafhængigt af de øvrige statslige organer, hvis der ganske vist findes betingelser for en beslutning om at afslutte forflyttelsen samt et retsmiddel imod denne, som dog ikke har opsættende virkning under den verserende sag, og ud fra hvilke kriterier bør det konkret prøves, om en forflyttelse på ubestemt tid er lovlig?

- 2) Ville besvarelsen af det første spørgsmål være anderledes, hvis der ved lov var fastsat objektive betingelser for beslutningen om at anordne forflyttelsens ophør, og disse var underlagt en domstolsprøvelse, men der ikke er fastsat sådanne betingelser, som kan prøves ved en domstol, for udvælgelsen af de dommere, der skal forflyttes?
- 3) Såfremt det første spørgsmål besvares med, at forflyttelsen af dommere under sådanne betingelser er lovlig, hvis objektive regler følges: Skal der ved prøvelsen af, hvorvidt de nationale bestemmelser er i strid med kravet om tilstrækkelige retsmidler i henhold til artikel 19, stk. 1, andet afsnit, TEU, ikke kun tages hensyn til de lovbestemte kriterier, men også til den måde, de anvendes på af de kompetente administrative og judicielle myndigheder?
- 4) Skal Kommissionens beslutning 2006/929/EF fortolkes således, at besvarelsen af de tre første spørgsmål ville ændre sig, hvis der blev konstateret en national forflyttelsespraksis, som var baseret på en ordning, som ligner den aktuelt gældende ordning, og dette førte til klager i forbindelse med den mekanisme for samarbejde og kontrol, som blev oprettet med den nævnte beslutning?
- 5) Såfremt det konstateres, at de nationale bestemmelser om forflyttelse af dommere eventuelt er i strid med forpligtelsen til at tilvejebringe den nødvendige adgang til domstolsprøvelse for at sikre en effektiv retsbeskyttelse i henhold til artikel 19, stk. 1, andet afsnit, TEU, skal denne bestemmelse da fortolkes således, at den udelukker bindende instrukser til den nationale domstol, som udstedes af en højere domstol, i hvis sammensætning der også indgik en forflyttet dommer, og på hvilke betingelser er dette tilfældet? Er sådanne instrukser, som ikke vedrører sagens realitet, men foreskriver, at der skal foretages visse proceduremæssige handlinger, behæftet med en procedurefejl?

**Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Spetsializiran nakazatelen sad (Bulgarien) den
20. december 2021 — straffesag mod ZhU og RD**

(Sag C-805/21)

(2022/C 138/14)

Processprog: bulgarsk

Den forelæggende ret

Spetsializiran nakazatelen sad

Tiltalte i straffesagen

ZhU og RD

Præjudicielt spørgsmål

Skal artikel 2, nr. 3), i direktiv 2014/42⁽¹⁾ eller subsidiært artikel 1, tredje led, i rammeafgørelse 2005/212 fortolkes således, at bestemmelsen er til hinder for en nationale lovgivning, hvorefter et motorkøretøj, som anvendes til oplagring af punktafgiftspligtige varer (cigaretter) i store mængder, ikke udgør et redskab?

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/42/EU af 3.4.2014 om indefrysning og konfiskation af redskaber og udbytte fra strafbart forhold i Den Europæiske Union (EUT 2014, L 127, s. 39).

**Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Hoge Raad der Nederlanden (Nederlandene) den
21. december 2021 — straffesag mod TF**

(Sag C-806/21)

(2022/C 138/15)

Processprog: nederlandsk

Den forelæggende ret

Hoge Raad der Nederlanden

Tiltalt i straffesagen

TF

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Skal fysiske og juridiske personer, der er beskæftiget med markedsføring af registrerede stoffer på en sådan måde, at denne beskæftigelse udgør en handling, der i henhold til artikel 2, stk. 1, litra d), i rammeafgørelse 2004/757 ⁽¹⁾ skal være strafbar, betragtes som »erhvervsdrivende« som omhandlet i artikel 2, litra d), i forordning nr. 273/2004 ⁽²⁾?

Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende:

- 2) 2a. Udgør den i det første spørgsmål nævnte erhvervsdrivendes handlinger et »forhold« som omhandlet i artikel 8, stk. 1, i forordning nr. 273/2004?
- 2b. Udgør handlinger som modtagelse, transport og oplagring af registrerede stoffer et »forhold« som omhandlet i artikel 8, stk. 1, i forordning nr. 273/2004, når disse handlinger ikke sker med det formål at levere disse stoffer til tredjemand?

⁽¹⁾ Rådets rammeafgørelse 2004/757/RIA af 25.10.2004 om fastsættelse af mindsteregler for gerningsindholdet i strafbare handlinger i forbindelse med ulovlig narkotikahandel og straffene herfor (EUT 2004, L 335, s. 8).

⁽²⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 273/2004 af 11.2.2004 om narkotikaprækursorer (EUT 2004, L 47, s. 1).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af rechtbank Noord-Holland, tingstedet i Haarlem (Nederlandene) den 21. december 2021 — Nokia Solutions and Networks Oy mod Inspecteur van de Belastingdienst/Douane, kantoor Eindhoven

(Sag C-809/21)

(2022/C 138/16)

Processprog: nederlandsk

Den forelæggende ret

Rechtbank Noord-Holland, tingstedet i Haarlem

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Nokia Solutions and Networks Oy

Sagsøgt: Inspecteur van de Belastingdienst/Douane, kantoor Eindhoven

Præjudicielt spørgsmål

Foreligger der også en tilsidesættelse af EU-retten — der er en betingelse for det EU-retlige rentekrav, som Domstolen har udviklet — såfremt en myndighed i anledning af en kontrol efter indførslen af en toldangivelse, indgivet efter den 1. maj 2016, i strid med retsgyldige EU-retlige bestemmelser opkræver en afgift, og en ret i en medlemsstat fastslår denne tilsidesættelse af EU-retten?

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Administrativen sad Sofia-grad (Bulgarien) den 28. december 2021 — »Vinal« AD mod Direktor na Agentsia »Mitnitsi«

(Sag C-820/21)

(2022/C 138/17)

Processprog: bulgarsk

Den forelæggende ret

Administrativen sad Sofia-grad

Parter i hovedsagen

Sagsøger: »Vinal« AD

Sagsøgt: Direktor na Agentsia »Mitnitsi«

Præjudicielle spørgsmål

Hvorledes skal artikel 16, stk. 1, i direktiv 2008/118/EF⁽¹⁾ fortolkes for så vidt angår den del, hvori det bestemmes, at bevillingen er omfattet af de betingelser, som myndighederne har ret til at fastsætte for at hindre enhver form for unddragelse og misbrug, (og) hvorledes skal indholdet af disse betingelser udformes, således at formålene om at hindre enhver form for unddragelse og misbrug opfyldes?

Hvorledes skal forbuddet mod diskriminering som omhandlet i tiende betragtning til direktiv 2008/118/EF fortolkes?

Hvorledes skal de anførte bestemmelser fortolkes, og skal de fortolkes således, at de ikke er til hinder for en national lovgivning såsom artikel 53, stk. 1, nr. 3, sammenholdt med artikel 47, stk. 1, nr. 5, i lov om punktafgifter og afgiftsoplag, hvis denne lovgivning ud over en sanktion, som allerede er blevet pålagt for den samme handling, fastsætter en obligatorisk inddragelse af bevillingen med virkning fremover, idet denne inddragelse sker uden varsel og er tidsmæssigt ubegrænset?

⁽¹⁾ Rådets direktiv 2008/118/EF af 16.12.2008 om den generelle ordning for punktafgifter og om ophævelse af direktiv 92/12/EØF (EUT 2009, L 9, s. 12).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Hessischer Verwaltungsgerichtshof (Tyskland) den 24. december 2021 — TE og RU, i henhold til lov repræsenteret af TE mod Stadt Frankfurt am Main

(Sag C-829/21)

(2022/C 138/18)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Hessischer Verwaltungsgerichtshof

Parter i hovedsagen

Sagsøgere: TE og RU, i henhold til lov repræsenteret af TE

Sagsøgt: Stadt Frankfurt am Main

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Er § 38a, stk. 1, i Gesetz über den Aufenthalt, die Erwerbstätigkeit und die Integration von Ausländern im Bundesgebiet (lov om ophold, beskæftigelse og integration af udlændinge på Forbundsrepublikkens område, herefter »AufenthG«), der i henhold til national ret skal fortolkes således, at en fastboende udlænding, der udvander til en ny medlemsstat, også på tidspunktet for fornyelsen af sin opholdstilladelse skal have status som fastboende udlænding i den første medlemsstat, i overensstemmelse med de bestemmelser i artikel 14 ff. i direktiv 2003/109/EF⁽¹⁾, der blot bestemmer, at en fastboende udlænding har ret til at opholde sig i andre medlemsstater end den, der har givet vedkommende status som fastboende udlænding, i en periode på over tre måneder, forudsat at de betingelser, der i øvrigt er fastlagt i direktivets kapitel III, er opfyldt?
- 2) Har udlændingemyndigheden i forbindelse med sin afgørelse vedrørende en ansøgning om fornyelse i henhold til AufenthG's § 38a, stk. 1, når de øvrige betingelser for en tidsbegrænset fornyelse er opfyldt, og udlændingen i øvrigt råder over faste og regelmæssige indtægter, i henhold til bestemmelserne i artikel 14 ff. i direktiv 2003/109/EF ret til, med deraf følgende tab af en rettighed, at fastslå, at udlændingen i den første medlemsstat i mellemtiden, altså efter flytning til den anden medlemsstat, i henhold til artikel 9, stk. 4, andet afsnit, i direktiv 2003/109/EF har mistet sin status som fastboende udlænding i den første medlemsstat? Er det relevante tidspunkt for afgørelsen tidspunktet for den administrative eller retslige afgørelse?
- 3) Såfremt det første og det andet spørgsmål besvares benægtende:

Påhviler det den fastboende udlænding at godtgøre, at dennes opholdsret som fastboende udlænding ikke er udløbet i den første medlemsstat?

Såfremt dette besvares benægtende: Har en national domstol eller en national myndighed ret til at efterprøve, om den opholdstilladelse, der er udstedt til den fastboende udlænding for en tidsbegrænset periode, er udløbet, eller ville dette stride mod det EU-retlige princip om gensidig anerkendelse af administrative afgørelser?

- 4) Kan en tredjelandsstatsborger, der har fået udstedt en tidsubegrænset opholdstilladelse til fastboende udlændinge, som er indrejst til Tyskland fra Italien, og som råder over faste og regelmæssige indtægter, foreholdes, at der mangler dokumentation for passende boligforhold, selv om Tyskland ikke har gjort brug af sin bemyndigelse i henhold til artikel 15, stk. 4, andet afsnit, i direktiv 2003/109/EF, og anvisningen af en bolig i et almennyttigt boligbyggeri alene blev nødvendig af den grund, at den pågældende, så længe denne ikke er i besiddelse af en opholdstilladelse i henhold til AufenthG's § 38a, ikke får udbetalt børnepenge?

(¹) Rådets direktiv 2003/109/EF af 25.11.2003 om tredjelandsstatsborgeres status som fastboende udlænding (EUT 2004, L 16, s. 44).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Audiencia Nacional (Spanien) den 31. december 2021 — Endesa Generación S.A.U mod Tribunal Económico Administrativo Central

(Sag C-833/21)

(2022/C 138/19)

Processprog: spansk

Den forelæggende ret

Audiencia Nacional

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Endesa Generación S.A.U

Sagsøgt: Tribunal Económico Administrativo Central

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Er den spanske nationale lovgivning, der indfører en afgift på kul til produktion af elektricitet, forenelig med artikel 14, stk. 1, litra a), i direktiv 2003/96/EF (¹), når det heri angives, at den har til formål at beskytte miljøet, men dette formål ikke er afspejlet i afgiftens struktur, og provenuet anvendes til at finansiere omkostningerne ved elektricitetssystemet?
- 2) Kan det antages, at det miljømæssige formål kan anses for at komme konkret til udtryk i afgiftens struktur ved, at afgiftssatserne er fastsat i forhold til brændværdien af det kul, der anvendes til produktion af elektricitet?
- 3) Er det miljømæssige formål opnået alene ved, at der indføres afgifter på visse ikke-vedvarende energiprodukter, og anvendelsen af dem, der anses for mindre skadelige for miljøet, ikke pålægges afgift?

(¹) Rådets direktiv 2003/96/EF af 27.10.2003 om omstrukturering af EF-bestemmelserne for beskatning af energiprodukter og elektricitet (EUT 2003, L 283, s. 51).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Oberlandesgericht Graz (Østrig) den 6. januar 2022 — Staatsanwaltschaft Graz mod MS

(Sag C-16/22)

(2022/C 138/20)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Oberlandesgericht Graz

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Staatsanwaltschaft Graz

Sagsøgt: MS

Procesdeltager: Finanzamt für Steuerstrafsachen und Steuerfahndung Düsseldorf

Præjudicielle spørgsmål

Skal artikel 1, stk. 1, første punktum, og artikel 2, litra c), i direktiv 2014/41/EU ⁽¹⁾ fortolkes således, at også en tysk skatte- og afgiftsmyndighed for straffesager på skatte- og afgiftsområdet og skatte- og afgiftsundersøgelser, der i henhold til national lovgivning er bemyndiget til at udøve anklagemyndighedens rettigheder og forpligtelser i forhold til visse lovovertrædelser, skal anses for at være »judiciel myndighed« og »udstedelsesmyndighed« i disse bestemmelsers forstand?

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/41/EU af 3.4.2014 om den europæiske efterforskningskendelse i straffesager (EUT 2014, L 130, s. 1).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Administrativen sad Veliko Tarnovo (Bulgarien) den 12. januar 2022 — DV mod Direktor na Teritorialno podelenie na Natsionalnia osiguriteln institut — Veliko Tarnovo

(Sag C-30/22)

(2022/C 138/21)

Processprog: bulgarsk

Den forelæggende ret

Administrativen sad Veliko Tarnovo

Parter i hovedsagen

Sagsøger i hovedsagen: DV

Sagsøgt i hovedsagen: Direktor na Teritorialno podelenie na Natsionalnia osiguriteln institut — Veliko Tarnovo

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Er bestemmelsen i artikel 30, stk. 2, i aftalen om Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirlands udtræden af Den Europæiske Union og Det Europæiske Atomenergifællesskab sammenholdt med aftalens artikel 30, stk. 1, litra a), fortolkes således, at de personer, der er omhandlet i sidstnævnte bestemmelse, er personligt omfattet af aftalens artikel 31, stk. 1, såfremt de i hele overgangsperioden uden afbrydelse var statsborgere i en medlemsstat og samtidig var undergivet lovgivningen i Det Forenede Kongerige, eller skal den fortolkes således, at de personer, der er omhandlet i aftalens artikel 30, stk. 1, litra a), kun er omfattet af artikel 31, stk. 1, så længe de ved overgangsperiodens udløb og/eller efter dens udløb er i beskæftigelse i Det Forenede Kongerige?
- 2) Skal bestemmelsen i aftalens artikel 30, stk. 2, sammenholdt med artikel 30, stk. 1, litra c), fortolkes således, at de personer, der er omhandlet i sidstnævnte bestemmelse, er omfattet af aftalens artikel 31, stk. 1, såfremt de i hele overgangsperioden uden afbrydelse har boet i Det Forenede Kongerige som unionsborgere og samtidig i hele overgangsperioden indtil dens udløb var undergivet lovgivningen i en enkelt medlemsstat, eller skal den fortolkes således, at de personer, der er omhandlet i artikel 30, stk. 1, litra c), ikke er omfattet af artikel 31, stk. 1, såfremt de efter overgangsperiodens udløb har opgivet deres bopæl i Det Forenede Kongerige?
- 3) Såfremt fortolkningen af bestemmelserne i aftalens artikel 30, stk. 2, sammenholdt med artikel 30, stk. 1, litra a) og c), indebærer, at disse bestemmelser ikke finder anvendelse på de faktiske omstændigheder i hovedsagen, eftersom en unionsborger har opgivet sin bopæl efter overgangsperiodens udløb, skal bestemmelserne i aftalens artikel 30, stk. 4, sammenholdt med stk. 3, da fortolkes således, at personer, som bor eller arbejder i værtslandet eller i arbejdslandet, ikke længere er omfattet af bestemmelsen i artikel 30, stk. 1, såfremt deres retsforhold som beskæftigede personer (arbejdstagere) er blevet afsluttet, og de som følge heraf har mistet deres ret til ophold og har forladt arbejdslandet eller værtslandet efter overgangsperiodens udløb, eller skal de fortolkes således, at den begrænsning, der er fastsat i artikel 30, stk. 4, vedrører den ret til ophold og den ret til beskæftigelse, som blev udøvet efter overgangsperiodens udløb, idet det er uden betydning, hvornår rettighederne ophørte, hvis de fortsat bestod efter overgangsperiodens udløb?

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Verwaltungsgerichtshof (Østrig) den 14. januar 2022 — Österreichische Datenschutzbehörde

(Sag C-33/22)

(2022/C 138/22)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Verwaltungsgerichtshof

Parter i hovedsagen

Revisionsappellant: Österreichische Datenschutzbehörde

Øvrige procesdeltagere: W K og Präsident des Nationalrats

Præjudicielle spørgsmål

1) Er aktiviteter udøvet af en undersøgelseskommission, der er nedsat af en medlemsstats parlament i forbindelse med udøvelsen af dets beføjelser til at kontrollere den udøvende magt, uafhængigt af undersøgelsens genstand omfattet af EU-rettens anvendelsesområde som omhandlet i artikel 16, stk. 2, første punktum, TEUF, således at forordning (EU) 2016/679⁽¹⁾ finder anvendelse på en medlemsstats parlamentariske undersøgelseskommissions behandling af personoplysninger?

Såfremt spørgsmål 1 besvares bekræftende:

2) Er aktiviteter udøvet af en undersøgelseskommission, der er nedsat af en medlemsstats parlament i forbindelse med udøvelsen af dets beføjelser til at kontrollere den udøvende magt, og hvis undersøgelsesgenstand er en politimæssig efterretningstjenestes aktiviteter, og dermed aktiviteter vedrørende statens sikkerhed som omhandlet i 16. betragtning til den generelle forordning om databeskyttelse, omfattet af undtagelsen i databeskyttelsesforordningens artikel 2, stk. 2, litra a)?

Såfremt spørgsmål 2 besvares benægtende:

3) Såfremt en medlemsstat — som i den foreliggende sag — kun har etableret en enkelt tilsynsmyndighed i henhold til databeskyttelsesforordningens artikel 51, stk. 1, fremgår dennes kompetence til at behandle klager som omhandlet i databeskyttelsesforordningens artikel 77, stk. 1, sammenholdt med databeskyttelsesforordningens artikel 55, stk. 1, da allerede direkte af den generelle forordning om databeskyttelse?

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679 af 27.4.2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af direktiv 95/46/EF (generel forordning om databeskyttelse — databeskyttelsesforordningen) (EUT 2016, L 119, s. 1).

Sag anlagt den 4. februar 2022 — Europa-Kommissionen mod Den Tjekkiske Republik

(Sag C-75/22)

(2022/C 138/23)

Processprog: tjekkisk

Parter

Sagsøger: Europa-Kommissionen (ved L. Armati, M. Mataija og M. Salyková, som befuldmægtigede)

Sagsøgt: Den Tjekkiske Republik

Sagsøgerens påstande

- Det fastslås, at Den Tjekkiske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 1, litra g) og h), artikel 6, litra b), artikel 7, stk. 3, artikel 21, stk. 6, artikel 31, stk. 3, artikel 45, stk. 2, litra c), artikel 45, stk. 2, litra f), og til dels artikel 45, stk. 2, litra e), artikel 45, stk. 3, samt artikel 50, stk. 1, sammenholdt med punkt 1, litra d) og e) i bilag VII til og artikel 51, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/36/EF ⁽¹⁾ af 7. september 2005 om anerkendelse af erhvervsmæssige kvalifikationer, som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/55/EU ⁽²⁾, idet den ikke har implementeret de nævnte direktivbestemmelser korrekt.
- Den Tjekkiske Republik tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Artikel 1, litra g) og h) — Kommissionen gør gældende, at Den Tjekkiske Republik har undladt at implementere forpligtelsen til at fastsætte den retlige status for personer på prøvetid under en kvalificeret fagmands ansvar og personer, der forbereder sig til en egnedhedsprøve, som er indeholdt i disse direktivbestemmelser.

Artikel 6, litra b) — Kommissionen gør gældende, at Den Tjekkiske Republik har undladt at fritage tjenesteydere fra optagelse i et offentligt socialsikringsorgan i værtsmedlemsstaten for med et forsikringsorgan at afregne tjenesteydelser udført til fordel for personer, der er omfattet af de sociale sikringsordninger.

Artikel 7, stk. 3 — Efter Kommissionens opfattelse er der ikke blevet foretaget en klar implementering af denne direktivbestemmelse, som gør det muligt for arkitekter og dyrlæger at anvende værtsmedlemsstatens faglige titel, for så vidt som de er arkitekter og dyrlæger.

Artikel 21, stk. 6, og artikel 31, stk. 3 — Kommissionen gør gældende, at Den Tjekkiske Republik har undladt at implementere disse bestemmelser vedrørende udøvelse af erhvervsmæssig uddannelse for sygeplejersker med ansvar for den almene sundheds- og sygepleje i forbindelse med erhvervet almen sundheds- og sygepleje, korrekt.

Artikel 45, stk. 2, litra c), artikel 45, stk. 2, litra f), og til dels artikel 45, stk. 2, litra e) — Kommissionen gør gældende, at Den Tjekkiske Republik har implementeret denne direktivbestemmelse ukorrekt, eftersom den ikke har sikret farmaceuter adgang til de aktiviteter, der er omfattet af disse bestemmelser.

Artikel 45, stk. 3 — Kommissionen er af den opfattelse, at Den Tjekkiske Republik har implementeret denne direktivbestemmelse ukorrekt, eftersom den ikke har sikret farmaceuter, som har opnået en erhvervsmæssig kvalifikation i en anden medlemsstat, adgang til et minimalt antal aktiviteter, selv om denne tilgang kun kan forudsættes for supplerende erhvervs erfaring.

Artikel 50, stk. 1, sammenholdt med bilag VII, punkt 1, litra d) og e) — Efter Kommissionens opfattelse er denne direktivbestemmelse ikke blevet implementeret korrekt, eftersom Den Tjekkiske Republik ikke har fastsat, at tidsfristen for indgivelse af de krævede dokumenter fra hjemlandet skal være to måneder.

Artikel 51, stk. 1 — Kommissionen gør gældende, at Den Tjekkiske Republik har implementeret denne direktivbestemmelse ukorrekt med den begrundelse, at den undlod at fastsætte, at tidsfristen for bekræftelsen af modtagelsen af ansøgningen om anerkendelse af erhvervsmæssige kvalifikationer og for at oplyse ansøgeren om eventuelle manglende dokumenter er den måned.

⁽¹⁾ EUT 2005, L 255, s. 22.

⁽²⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/55/EU af 20.11.2013 om ændring af direktiv 2005/36/EF om anerkendelse af erhvervsmæssige kvalifikationer og forordning (EU) nr. 1024/2012 om det administrative samarbejde ved hjælp af informations-systemet for det indre marked, EUT 2013, L 354, s. 132.

Appel iværksat den 7. februar 2022 af Jean-François Jalkh til prøvelse af dom afsagt af Retten (Sjette Afdeling) den 1. december 2021 i sag T-230/21, Jalkh mod Parlamentet

(Sag C-82/22 P)

(2022/C 138/24)

Processprog: fransk

Parter

Appellant: Jean-François Jalkh (ved avocat F. Wagner)

Den anden part i appelsagen: Europa-Parlamentet

Appellanten har nedlagt følgende påstande

- Den Europæiske Unions Rets dom af 1. december 2021 i sag T-230/21, Jalkh mod Parlamentet, ophæves.
- Europa-Parlamentets afgørelse P9_TA(2021)0092 af 25. marts 2021 om anmodning om ophævelse af appellants immunitet [2020/2110 (IMM)] annulleres.
- Europa-Parlamentet tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Anbringender og væsentligste argumenter

Til støtte for appellen har appellanten fremsat tre anbringender.

Det første anbringende vedrører tilsidesættelse af reglen om, at forvaltningsretlige og civilretlige procedurer skal udsættes indtil straffesagens afslutning. Appellanten har anført, at Retten anlagde et åbenbart urigtigt skøn, der indebar, at den i forbindelse med bedømmelsen ikke tog hensyn til gældende EU-retlige bestemmelser og til retspraksis i en af Unionens medlemsstater, som kunne og skulle tillægges vægt i appellants situation med henblik på at udsætte proceduren om ophævelse af hans immunitet, henset til den klage mod X med anmodning om civilretlig partsstilling, der blev indgivet den 15. december 2020 til undersøgelsesdommeren i Bruxelles, vedrørende dokumentfalsk og brug af falske dokumenter.

Det andet anbringende vedrører en åbenbar urigtig anvendelse af EU-retten, idet Retten ikke tog hensyn til, at Europa-Parlamentet gennem JURI-udvalget tilsidesatte artikel 7 i meddelelse 0011/2019 af 19. november 2019.

Efter appellants opfattelse foretog Retten en åbenbar urigtig anvendelse af EU-retten og de generelle principper heri, såsom princippet om ligebehandling og princippet om god forvaltning, der har betydning for sagen, idet appellanten har anført, at den håndskrevne tilføjelse »høj opmærksomhed«, der er anført ud for den maskinskrrevne høflighedsformulering i justitsministerens skrivelse af 16. juni 2020, skal anses som udtryk for den franske regerings ønske om at anvende den omhandlede retslige procedure i den politiske debat, hvilket således udgør *fumus persecutionis*.

Det tredje anbringende vedrører tilsidesættelse af artikel 9 i protokollen om immuniteter. Appellanten har anført, at Retten har anerkendt, at de omstændigheder, som han foreholdes, dvs. hans brug af budgettet for udgifter til parlamentariske assistenter, er omfattet af den i protokollens artikel 9 fastsatte immunitet, men at den kun har anvendt en generel formulering med henblik på at forkaste klagepunktet uden at angive en begrundelse.

RET TEN

Sag anlagt den 3. januar 2022 — Loutsou mod EUIPO (POLIS LOUTRON)

(Sag T-13/22)

(2022/C 138/25)

Processprog: græsk

Parter

Sagsøger: Alexandra Loutsou (Thessaloniki, Grækenland) (ved advokat S. Psomakakis)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO)

Oplysninger vedrørende sagen for EUIPO

Det omtvistede varemærke: Ansøgning om EU-figurmærket POLIS LOUTRON — registreringsansøgning nr. 18 144 809

Den anfægtede afgørelse: Afgørelse truffet den 20. oktober 2021 af Første Appellkammer ved EUIPO (sag R 544/2020-1)

Påstande

- Sagen antagelse til realitetsbehandling.
- Den anfægtede afgørelse annulleres.
- Det fastslås, at søgsmålet anlagt til prøvelse af afgørelsen truffet af Første Appellkammer ved Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (sag R 544/2020-1) vedrørende EU-varemærkeansøgning nr. 18 144 809 er begrundet og kan antages til realitetsbehandling.
- Retsakt nr. L 110 af 8. november 2019 med begrundelsen for afslaget på varemærkeandsøgning nr. 18 144 809 annulleres delvist, og følgelig efterkommes den omhandlede ansøgning i sin helhed, og det omhandlede varemærke registreres i de påberåbte klasser som kendetegn for sagsøgerens virksomheds varer og tjenesteydelser på Den Europæiske Unions område.
- Retsakt nr. L 123 af 20. januar 2020 om afslag på varemærkeansøgning nr. 18 144 809 annulleres delvist, og følgelig efterkommes den omhandlede ansøgning i sin helhed, og det omhandlede varemærke registreres i de påberåbte klasser som kendetegn for sagsøgerens virksomheds varer og tjenesteydelser på Den Europæiske Unions område.
- Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret tilpligtes at registrere varemærket POLIS LOUTRON i alle de påberåbte klasser og for samtlige påberåbte varer og tjenesteydelser.
- EUIPO tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Anbringende

I den anfægtede afgørelse er bestemmelserne i artikel 7, stk. 1, litra b) og c), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1001 af 14. juni 2017 om EU-varemærker fortolket og anvendt fejlagtigt, for så vidt som det omhandlede varemærke hverken er beskrivende eller savner fornødent særpræg, og der derfor ikke foreligger nogen begrundelse for at give afslag på at registrere varemærket i de omhandlede klasser for de varer og tjenesteydelser, der henhører under disse klasser.

Sag anlagt den 14. januar 2022 — Bensoussan mod EUIPO — Lulu's Fashion Lounge (LOULOU STUDIO)**(Sag T-24/22)**

(2022/C 138/26)

*Stævningen er affattet på engelsk***Parter***Sagsøger:* Ugo Bensoussan (Paris, Frankrig) (ved advokaterne V. Bouchara og A. Maier)*Sagsøgt:* Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO)*Den anden part i sagen for appelkammeret:* Lulu's Fashion Lounge LLC (Chico, Californien, De Forenede Stater)**Oplysninger vedrørende sagen for EUIPO***Ansøger af det omtvistede varemærke:* Ugo Bensoussan*Det omtvistede varemærke:* Ansøgning om EU-ordmærket LOULOU STUDIO — registreringsansøgning nr. 18 048 245*Sagen for EUIPO:* Indsigelsessag*Den anfægtede afgørelse:* Afgørelse truffet den 12. november 2021 af Fjerde Appelkammer ved EUIPO (sag R 480/2021-4)**Påstande**

- Der gives medhold i de nedlagte påstande.
- Den anfægtede afgørelse annulleres.
- EUIPO og LULU'S FASHION LOUNGE LLC tilpligtes at bære deres egne omkostninger og in solidum at betale de af Ugo Bensoussan afholdte omkostninger, herunder omkostningerne afholdt i forbindelse med sagens behandling ved EUIPO.

Anbringende

- Tilsidesættelse af artikel 8, stk. 1, litra b), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1001.

Sag anlagt den 19. januar 2022 — Romedor Pharma mod EUIPO — Perfect Care Distribution (PERFECT FARMA CERVIRON)**(Sag T-36/22)**

(2022/C 138/27)

*Stævningen er affattet på rumænsk***Parter***Sagsøger:* Romedor Pharma SRL (Focșani, Rumænien) (ved advokat E. Dicu)*Sagsøgt:* Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO)*Den anden part i sagen for appelkammeret:* Perfect Care Distribution (Bukarest, Rumænien)**Oplysninger vedrørende sagen for EUIPO***Indehaver af det omtvistede varemærke:* Perfect Care Distribution

Det omtvistede varemærke: EU-figurmærket PERFECT FARMA CERVIRON — EU-varemærke nr. 10 864 511

Sagen for EUIPO: Ugyldighedssag

Den anfægtede afgørelse: Afgørelse truffet den 17. november 2021 af Andet Appellkammer ved EUIPO (sag R 522/2021-2)

Påstande

- Nærværende stævning antages til realitetsbehandling, således som den er formuleret og begrundet.
- Den anfægtede afgørelse annulleres og således tages begæringen om, at EU-varemærke nr. 10 864 511 erklæres ugyldigt, til følge.

Anbringende

- Tilsidesættelse af artikel 60, stk. 1, litra c), sammenholdt med artikel 8, stk. 4, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1001.

Sag anlagt den 19. januar 2022 — Romedor Pharma mod EUIPO — Perfect Care Distribution (Cerviron)

(Sag T-37/22)

(2022/C 138/28)

Stævningen er affattet på rumænsk

Parter

Sagsøger: Romedor Pharma SRL (Focșani, Rumænien) (ved advokat E. Dicu)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO)

Den anden part i sagen for appelkammeret: Perfect Care Distribution (Bukarest, Rumænien)

Oplysninger vedrørende sagen for EUIPO

Indehaver af det omtvistede varemærke: Perfect Care Distribution

Det omtvistede varemærke: EU-ordmærket CERVIRON — registreringsansøgning nr. 18 100 664

Sagen for EUIPO: Ugyldighedssag

Den anfægtede afgørelse: Afgørelse truffet den 17. november 2021 af Andet Appellkammer ved EUIPO (sag R 520/2021-2)

Påstande

- Nærværende stævning antages til realitetsbehandling, således som den er formuleret og begrundet.
- Den anfægtede afgørelse annulleres og således tages begæringen om, at EU-varemærke nr. 18 100 664 erklæres ugyldigt, til følge.

Anbringende

- Tilsidesættelse af artikel 60, stk. 1, litra c), sammenholdt med artikel 8, stk. 4, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1001.
-

**Sag anlagt den 20. januar 2022 — Romedor Pharma mod EUIPO — Perfect Care Distribution
(CERVIRON Perfect Care)**

(Sag T-38/22)

(2022/C 138/29)

Stævningen er affattet på rumænsk

Parter

Sagsøger: Romedor Pharma SRL (Focșani, Rumænien) (ved advokat E. Dicu)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO)

Den anden part i sagen for appelkammeret: Perfect Care Distribution (Bukarest, Rumænien)

Oplysninger vedrørende sagen for EUIPO

Indehaver af det omtvistede varemærke: Perfect Care Distribution

Det omtvistede varemærke: EU-ordmærket CERVIRON Perfect Care — registreringsansøgning nr. 18 064 805

Sagen for EUIPO: Ugyldighedssag

Den anfægtede afgørelse: Afgørelse truffet den 17. november 2021 af Andet Appellkammer ved EUIPO (sag R 521/2021-2)

Påstande

- Nærværende stævning antages til realitetsbehandling, således som den er formuleret og begrundet.
- Den anfægtede afgørelse annulleres og således tages begæringen om, at EU-varemærke nr. 18 064 805 erklæres ugyldigt, til følge.

Anbringende

- Tilsidesættelse af artikel 60, stk. 1, litra c), sammenholdt med artikel 8, stk. 4, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1001.

Sag anlagt den 19. januar 2022 — OA mod Parlamentet

(Sag T-39/22)

(2022/C 138/30)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøger: OA (ved advokaterne G. Rossi og F. Regaldo)

Sagsøgt: Europa-Parlamentet

Sagsøgerens påstande

- Sagsøgeren gives medhold.
- Annulation af begge de anfægtede afgørelser (bortset fra den del af den anden anfægtede afgørelse, hvori sagsøgte gav medhold i klagen over pensionsalderen).
- Det fastslås, at sagsøgerens pensionsbeløb skal fastsættes i henhold til gennemsnittet af hele den løn, som sagsøgeren modtog fra den 24.6.2010 til den 31.3.2021 (pro-rata-reglen).

- Det fastslås, at der med henblik på beregningen af sagsøgerens pensionsbeløb også skal tages hensyn til tjenesteperioden fra den 27.7.2004 til den 1.7.2009.
- Sagsøgte tilpligtes at erstatte det tab, der er forvoldt sagsøgeren, med et beløb, der skal fastsættes i henhold til den formel, der er henvist til under paragraf 74 (i stævningen), eller med et hvilket som helst andet beløb, som Retten finder rimeligt og retfærdigt (i det helt usandsynlige tilfælde, at Retten ikke giver medhold i punkt 2, 3 og 4 ovenfor).
- Europa-Parlamentet tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren anført otte anbringender.

1. Første anbringende om, at de anfægtede afgørelser på forhånd har fastsat visse detaljerede fremgangsmåder for beregningen af størrelsen af sagsøgerens pensionsrettigheder og at stævningen derfor skal fremmes til realitetsbehandling.
2. Andet anbringende om, at de anfægtede afgørelser fortolkede Rettens praksis vedrørende antagelse til realitetsbehandling forkert.
3. Tredje anbringende om, at den af sagsøgeren ønskede afgørelse ikke har nogen negativ virkning for sagsøgte, selv i tilfælde af fremtidige ændringer i sagsøgerens arbejdsstatus.
4. Fjerde anbringende om, at sagsøgerens tjenesteperiode fra 2004 og 2009 skal anses for en tjenesteperiode ved institutionen.
5. Femte anbringende om, at den fornyede fastsættelse af pensionsalderen skal føre til en fastsættelse af alderen 63 år, med forbehold for appel af sagsøgtes fremtidige afgørelse.
6. Sjette anbringende om, at det er nødvendigt at anvende den såkaldte pro-rata-regel.
7. Syvende anbringende om mulig delvis manglende anvendelse (med henvisning til termene »sidste« og »sidste«) af vedtægtens artikel 77, stk. 2, med henblik på at råde bod på tilsidesættelserne af lighedsprincippet og af proportionalitetsprincippet.
8. Ottende anbringende om krav om erstatning.

Sag anlagt den 27. januar 2022 — Rumænien mod Kommissionen

(Sag T-49/22)

(2022/C 138/31)

Processprog: rumænsk

Parter

Sagsøger: Rumænien (ved advokaterne E. Gane og L. Bațagoi)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgerens påstande

- Kommissionens afgørelse 2021/2020, annulleres for så vidt angår udelukkelsen fra EU-finansiering af udgifter for et samlet beløb på 178 320 110,85 EUR afholdt af det betalingsorgan, som er anerkendt i Rumænien, og anmeldt inden for rammerne af EGFL og ELFUL, hvilke repræsenterer faste finansielle korrektioner (5 % og 2 %) anvendt som følge af en tilsidesættelse af EU-retten i forbindelse med arealbaserede betalinger for ansøgningsårene 2017 og 2018 (regnskabsårene 2018 og 2019) (¹).

— Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremsat tre anbringender.

1. Det første anbringende, hvorefter Kommissionen med urette har anvendt sin beføjelse til at udelukke sådanne udgifter fra EU-finansiering på grundlag af artikel 52 i forordning nr. 1306/2013 ⁽²⁾.

Kommissionens procedure til efterprøvelse af regnskabsafslutningen vedrørende årene 2017 og 2018 er utilstrækkelig:

Kommissionen har begået en fejl ved konstateringen af, at der foreligger en *uregelmæssighed i forbindelse med de administrative kontroller vedrørende grøn betaling*, som har en indvirkning på midler. Dersom det lægges til grund, at der foreligger en sådan uregelmæssighed, har den af EU-institutionen udviste adfærd — navnlig den særligt vage formulering af konklusionerne og det tidsmæssige sammenfald af undersøgelserne i 2017 og 2018 — også umuliggjort fremlæggelsen af relevante konsekvensberegninger med hensyn til overholdelse af fristen i artikel 34, stk. 3, tredje afsnit, i forordning nr. 908/2014 ⁽³⁾. I denne forbindelse har Kommissionen med urette og i strid med samme forordnings artikel 34, stk. 6, afvist at analysere de data og beregninger, som den rumænske myndighed har fremlagt i anmodningen om forlig vedrørende undersøgelsen i 2018 ([anmodning af] 5. februar 2020). Kommissionen burde under ingen omstændigheder have anvendt faste korrektioner på 5 %.

Den af EU-institutionen udviste adfærd som led i undersøgelsen i 2018 hvad angår *uregelmæssighederne vedrørende ajourføringen af SIPA* ⁽⁴⁾ — *egenskab af og korrekt identificering af SIPA-SIG* ⁽⁵⁾ — navnlig det forhold, at væsentlige aspekter er blevet afklaret i dens endelige stillingtagen vedrørende undersøgelsen i 2017 ([stillingtagen fremsendt den] 20.12.2019) — har gjort det umuligt at fastlægge omfanget af denne uregelmæssighed, og at fremlægge relevante konsekvensberegninger med hensyn til fristerne i artikel 34, stk. 3, tredje afsnit, i forordning nr. 908/2014. Kommissionen har i denne forbindelse med urette og i strid med samme forordnings artikel 34, stk. 6, afvist at analysere de data og beregninger, som den rumænske myndighed har fremlagt i anmodningen om forlig vedrørende undersøgelsen i 2018 ([anmodning af] 5.2.2020).

Den af EU-institutionen udviste adfærd i forbindelse med undersøgelsen i 2018 hvad angår *uregelmæssigheden vedrørende det maksimale støtteberettigede areal med henblik på støtteforanstaltninger forbundet med arealer finansieret af ELFUL*, og som består i at pålægge den korrekte beregningsmetode, kan ikke erstatte analysen af de data og de beregninger, som den rumænske myndighed har fremlagt den 10. juni 2019. Denne adfærd har desuden gjort det umuligt for den rumænske myndighed inden for fristen i artikel 34, stk. 3, tredje afsnit, i forordning nr. 908/2014, at gennemføre de nødvendige tilpasninger af de fremlagte data og beregninger. Kommissionen har i denne forbindelse med urette og i strid med samme forordnings artikel 34, stk. 6, afvist at analysere de data og beregninger, som den rumænske myndighed har fremlagt i anmodningen om forlig vedrørende undersøgelsen i 2018 ([anmodning af] 5.2.2020).

Kommissionen har med urette lagt til grund, at der foreligger en *uregelmæssighed vedrørende gennemførelsen af et tilstrækkeligt antal kontroller på stedet som led i ordningen vedrørende grøn betaling*, idet den med urette har henvist til de data og statistiske oplysninger, som er blevet fremsendt i medfør af artikel 9, stk. 1, i forordning nr. 809/2014 ⁽⁶⁾. Såfremt det antages, at der foreligger en sådan uregelmæssighed, burde Kommissionen ikke have anvendt faste korrektioner på 5 %.

2. Det andet anbringende om tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet.

Rumænien har anført, at den anfægtede afgørelse er i strid med proportionalitetsprincippet, henset til, at anvendelsen af faste korrektioner på 5 % hvad angår betalingerne i henhold til EAGA og på 2 % hvad angår betalingerne i henhold til ELFUL for ansøgningsårene 2017 og 2018 (regnskabsårene 2018 og 2019) har overvurderet tabet af EU-midler, som skyldes den konstaterede uregelmæssighed, henset til, at der med anvendelsen af satserne på 5 % og på 2 % ikke tages hensyn til arten og alvoren af tilsidesættelsen eller til de finansielle implikationer for EU-budgettet.

3. Det tredje anbringende om tilsidesættelse af begrundelsespligten i artikel 296, stk. 2, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde.

Kommissionen har tilsidesat begundelsespligten fastsat i artikel 296, stk. 2, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, idet den ikke har givet en tilstrækkelig og passende begrundelse for, dels hvorfor der foreligger en uregelmæssighed, og hvorfor den har forkastet den rumænske myndigheds argumenter og beregninger, dels hvorfor artikel 34, stk. 6, i forordning nr. 908/2014 ikke finder anvendelse i forbindelse med den særlige procedure til efterprøvelse af regnskabsafslutningen vedrørende regnskabsårene 2017 og 2018.

⁽¹⁾ EUT 2021, L 413, s. 10.

⁽²⁾ EUT 2013, L 347, s. 549.

⁽³⁾ EUT 2014, L 255, s. 59.

⁽⁴⁾ Markidentifikationssystem.

⁽⁵⁾ Markidentifikationssystem –Geografisk identifikationssystem.

⁽⁶⁾ EUT 2014, L 227, s. 69.

Sag anlagt den 31. januar 2022 — Labaš mod EUIPO (FRESH)

(Sag T-58/22)

(2022/C 138/32)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøger: Miroslav Labaš (Košice, Slovakiet) (ved advokat M. Vasil)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO)

Oplysninger vedrørende sagen for EUIPO

Det omtvistede varemærke: Ansøgning om EU-figurmærket FRESH — registreringsansøgning nr. 18 311 155.

Den anfægtede afgørelse: Afgørelse truffet den 24. november 2021 af Første Appellkammer ved EUIPO (sag R 610/2021-1)

Påstande

- Den anfægtede afgørelse annulleres i det hele.
- Subsidiært annulleres den anfægtede afgørelse delvist for så vidt angår klasse 35 og 39 som specificeret i den anfægtede ansøgning.
- EUIPO tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Anbringender

- Tilsidesættelse af artikel 7, stk. 1, litra b) og c), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1001
- Manglende definition af den direkte forbindelse mellem tegnet FRESH og dets uantagelighed i forhold til at blive registreret for varer og tjenesteydelser i klasse 35 og 39.

Sag anlagt den 1. februar 2022 — Guma Holdings LTD mod EUIPO — X-Trade Brokers Dom Maklerski (XTRADE)

(Sag T-67/22)

(2022/C 138/33)

Stævningen er affattet på engelsk

Parter

Sagsøger: Guma Holdings LTD (Limassol, Cypern) (ved advokaterne M. Oleksyn og M. Stepkowski)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO)

Den anden part i sagen for appelkammeret: X-Trade Brokers Dom Maklerski S.A. (Warszawa, Polen)

Oplysninger vedrørende sagen for EUIPO

Indehaver af det omtvistede varemærke: Guma Holdings LTD

Det omtvistede varemærke: EU-figurmærket XTRADE i farverne mørkegrå, lysegrå, blå og blå nuancer — EU-varemærke nr. 13 061 387

Sagen for EUIPO: Ugyldighedssag

Den anfægtede afgørelse: Afgørelse truffet den 8. november 2021 af Femte Appelkammer ved EUIPO (sag R 981/2020-5)

Påstande

- Den anfægtede afgørelse omgøres og ugyldighedsbegæringen forkastes i det hele.
- EUIPO og intervenienten tilpligtes at bære deres egne omkostninger og at betale de af sagsøgeren afholdte omkostninger, herunder omkostninger afholdt i forbindelse med sagens behandling ved EUIPO.

Anbringender

- Tilsidesættelse af artikel 95, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1001 sammenholdt med artikel 27, stk. 4, i Kommissionens delegerede forordning (EU) 2018/625
- Tilsidesættelse af artikel 94, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1001 sammenholdt med artikel 41, stk. 2, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder ⁽¹⁾
- Tilsidesættelse af artikel 8, stk. 4, og artikel 60, stk. 1, litra c), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1001 sammenholdt med artikel 16, stk. 1, litra b), og artikel 7, stk. 2, litra d), i Kommissionens delegerede forordning (EU) 2018/625.

⁽¹⁾ EUT 2012 C 326, s. 391.

Sag anlagt den 3. februar 2022 — Novasol mod ECHA

(Sag T-70/22)

(2022/C 138/34)

Processprog: fransk

Parter

Sagsøger: Novasol (Kraainem, Belgien) (ved advokaterne C. Alter og G. Bouton)

Sagsøgt: Det Europæiske Kemikalieagentur (ECHA)

Sagsøgerens påstande

- ECHA's afgørelse SME D (2021)8531-DC af 25. november 2021, hvorved ECHA fandt, at sagsøgeren ikke kan godkendes som en SMV og ikke er berettiget til de nedsatte gebyrer for mellemstore virksomheder, som krævet på tidspunktet for indgivelsen, annulleres i henhold til artikel 263 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde.
- Det Europæiske Kemikalieagentur tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremsat tre anbringender.

1. Første anbringende om den retlige fejl, som ECHA begik i den anfægtede afgørelse, for så vidt som det anlagde en fejlagtig fortolkning af de gældende retsregler for den vurdering af små og mellemstore virksomheder (herefter »SMV«), der er omhandlet i REACH-forordningen ⁽¹⁾, i henstilling 2003/361 ⁽²⁾ og i forordning nr. 340/2008 ⁽³⁾
2. Andet anbringende om et åbenbart urigtigt skøn hvad angår de faktiske omstændigheder i den foreliggende sag, for så vidt som den anfægtede afgørelse hviler på en urigtig forståelse af indholdet af de faktiske omstændigheder, der er en forudsætning for kvalificeringen som SMV, selv om ECHA rådede over alle de nødvendige elementer for vurderingen af sagsøgerens størrelse.
3. Tredje anbringende om tilsidesættelse af begrundelsespligten og af princippet om god forvaltningsskik, for så vidt som ECHA — uanset de udførlige og dokumenterede bemærkninger, som sagsøgeren har fremført med henblik på at fastlægge virksomhedens størrelse — på ingen måde har taget hensyn til de fremførte argumenter.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1907/2006 af 18.12.2006 om registrering, vurdering og godkendelse af samt begrænsninger for kemikalier (REACH), om oprettelse af et europæisk kemikalieagentur og om ændring af direktiv 1999/45/EF og ophævelse af Rådets forordning (EØF) nr. 793/93 og Kommissionens forordning (EF) nr. 1488/94 samt Rådets direktiv 76/769/EØF og Kommissionens direktiv 91/155/EØF, 93/67/EØF, 93/105/EF og 2000/21/EF (EUT 2006, L 396, s. 1, berigtiget i EUT 2007, L 136, s. 3).

⁽²⁾ Kommissionens henstilling af 6.5.2003 om definitionen af mikrovirksomheder, små og mellemstore virksomheder (EUT 2003, L 124, s. 36).

⁽³⁾ Kommissionens forordning (EF) nr. 340/2008 af 16.4.2008 om gebyrer og afgifter til Det Europæiske Kemikalieagentur i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1907/2006 om registrering, vurdering og godkendelse af samt begrænsninger for kemikalier (REACH) (EUT 2008, L 107, s. 6).

Sag anlagt den 8. februar 2022 — Siemens mod Parlamentet

(Sag T-74/22)

(2022/C 138/35)

Processprog: fransk

Parter

Sagsøger: Siemens SAS (Saint-Denis, Frankrig) (ved advokat E. Berkani)

Sagsøgt: Europa-Parlamentet

Sagsøgerens påstande

Principalt:

- Annullation af de to afgørelser af 8. december 2021 om afvisning af buddene vedrørende del 1 og 2 fra den midlertidige virksomhedssammenslutning, som Siemens SAS var medlem af.
- Annullation af de to afgørelser om tildeling af del 1 til selskabet Santerne Alsace og af del 2 til selskabet Detection Electronique Française (DEF).

Subsidiært:

- Europa-Parlamentet tilpligtes at betale Siemens SAS et beløb på 1 967 994 EUR som erstatning for den skade, som er lidt for tabet af muligheden for at vinde del 1 og 2 af den omtvistede kontrakt.
- Under alle omstændigheder tilpligtes Europa-Parlamentet at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Sagsøgeren har fremsat to anbringender til støtte for søgsmålet til prøvelse af Europa-Parlamentets to afgørelser af 8. december 2021 om afvisning af de af sagsøgeren indgivne bud for del 1 og 2 inden for rammerne af udbudsprocedure nr. 06A70/2021/M004 om fornyelse af brandsikkerhedssystemet i Europa-Parlamentets bygninger i Strasbourg.

1. Første anbringende om, at det var ulovligt at udelukke Siemens SAS fra del 1 og 2. Sagsøgeren har i denne forbindelse for det første påberåbt sig et åbenbart urigtigt skøn ved Europa-Parlamentets bedømmelse af buddene, og, for det andet, en tilsidesættelse af gennemsigtighedsprincippet som følge af Parlamentets overdragelse af et mangelfuldt simuleringstværværktøj til Siemens SAS, som spillede en afgørende rolle i forbindelse med udarbejdelsen af buddene.
2. Andet anbringende om, at Parlamentet ifalder ansvar uden for kontraktforhold. Sagsøgeren har krævet erstatning for den skade, som er lidt som følge af tabet af muligheden for at få tildelt del 1 og 2.

Sag anlagt den 9. februar 2022 — Asesores Comunitarios mod Kommissionen

(Sag T-77/22)

(2022/C 138/36)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøger: Asesores Comunitarios SL (Madrid, Spanien) (ved advokat J. Monrabà Bagan)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgerens påstande

- Afgørelse nr. C(2021) 8946 final af 3. december 2021 om afslag på udbredelsen af Spaniens genopretnings- og resiliensplan annulleres.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren anført fire anbringender.

1. Første anbringende om, at Kommissionen anvendte artikel 4, stk. 1, litra a), fjerde led, i forordning (EF) nr. 1049/2001 ⁽¹⁾ urigtigt, idet den skadede offentlighedens interesser med hensyn til finanspolitik og økonomisk politik. Det gøres desuden gældende, at omstændighederne vedrørende den hypotetiske trussel mod den økonomiske stabilitet i Kongeriget Spanien på grund af en udbredelse af genopretnings- og resiliensplanen til sagsøgeren fremgik på unøjagtig vis i den anfægtede afgørelse.
2. Andet anbringende om, at Kommissionen anvendte artikel 4, stk. 1, litra b), i forordning (EF) nr. 1049/2001 urigtigt, idet den vurderede, at offentlig udbredelse af de ønskede dokumenter ville udgøre en tilsidesættelse af privatlivets fred og de i dokumenterne nævnte enkeltes integritet.
3. Tredje anbringende om, at Kommissionen anvendte artikel 4, stk. 3 i forordning (EF) nr. 1049/2001 urigtigt, idet den vurderede, at offentlig udbredelse af de ønskede dokumenter ville være til alvorlig skade for institutionens igangværende beslutningsproces.
4. Fjerde anbringende om, at Kommissionen anvendte artikel 4, stk. 3 i forordning (EF) nr. 1049/2001 urigtigt, idet den vurderede, at der ikke er blevet fastslået en mere tungtvejende offentlig interesse i udbredelsen af de ønskede dokumenter, som er mere tungtvejende end nødvendigheden af at beskytte den igangværende beslutningsproces.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1049/2001 af 30.5.2001 om aktindsigt i Europa-Parlamentets, Rådets og Kommissionens dokumenter (EFT 2001, L 145, s. 43-48).

Sag anlagt den 14. februar 2022 — OF mod Kommissionen**(Sag T-80/22)**

(2022/C 138/37)

Processprog: fransk

Parter

Sagsøger: OF (ved advokat N. de Montigny)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgerens påstande

- Principalt:
 - Annullection af PMO.1's afgørelse af 13. april 2021 om afslag på at forlænge familietillæggene som følge af afholdelsen af udgifterne til ægtefællens børn.
 - Annullection af PMO.1's afgørelse af 10. maj 2021 om anvendelse af artikel 85, vedtaget i medfør af afgørelsen af 13. april 2021.
 - Om fornødent annullation af afgørelsen om afslag på klagen af 12. november 2021.
- Subsidiært:
 - Sagsøgte tilpligtes at betale en godtgørelse for den psykologiske skade og det økonomiske tab som følge af den administrative fejl, som administrationen har begået, opgjort til 56 504,61 EUR.
- Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for påstanden om annullation af PMO.1's afgørelse af 13. april 2021 om afslag på at forlænge familietillæggene som følge af afholdelsen af udgifterne til ægtefællens børn, har sagsøgeren fremført fire anbringender.

1. Første anbringende om en retlig og faktisk fejl, en forkert og selvmodsigende begrundelse, en skærpelse af bevisbyrden, manglende hensyntagen til de særlige omstændigheder i det foreliggende tilfælde og tilsidesættelse af begrebet underhold.
2. Andet anbringende om tilsidesættelse af princippet om forudsigelighed, af retssikkerhedsprincippet og af princippet om en ensartet anvendelse over tid af vedtægten for tjenestemænd i Den Europæiske Union (herefter »vedtægten«) samt en utilstrækkelig begrundelse.
3. Tredje anbringende om tilsidesættelse af princippet om god forvaltning, positiv særbehandling, ulovlig afvisning af en legaliseret attest, tilsidesættelse af omsorgspligten og tilsidesættelse af enhver persons ret til at blive hørt, inden der træffes en afgørelse, der berører vedkommendes interesser eller situation.
4. Fjerde anbringende om anlæggelse af et åbenbart urigtigt skøn for så vidt angår sagsøgerens situation og den faktiske afholdelse af udgifterne til ægtefællens børn.

Sagsøgeren har til støtte for påstanden om annullation af PMO.1's afgørelse af 10. maj 2021 om anvendelse af artikel 85, vedtaget i medfør af afgørelsen af 13. april 2021, fremført to anbringender.

1. Første anbringende om tilsidesættelse af retten til at blive hørt.
 2. Andet anbringende om tilsidesættelse af vedtægtens artikel 85 og af de betingelser, der er fastsat for at iværksætte en tilbagesøgning af fejlagtigt udbetalte beløb.
-

ISSN 1977-0871 (elektronisk udgave)
ISSN 1725-2393 (papirudgave)

Den Europæiske Unions
Publikationskontor
L-2985 Luxembourg
LUXEMBOURG

DA